

Nu potü termina acéstă dare-de-sémă, fär' a spune că necunöscerea tutorü proverbelorü nöstre a mai pusü pe scriitorulü germanü și 'ntr'alte 'ncurcäturü. Comparändü pe « *Cine e mușcatü de șérpe se teme și de șiopárlă* » (1) cu cele slave și romanice, Düringsfeld dä, între alte multe analoge, și pe venețianulü « *Chi xe stà scota da la menestra calda supia su la freda* ». (2) Ințelesulü e același, negreșitü, dëru nu și forma. De ce? Fiindü că Românulü are, corespundëtóre cu a Venețianilorü, uă altă đicëtóre, pe care autorulü din Lipsca n'o cunoscea, ș'anume :

. Cin' s'a friptü cu ciorba
Suffä și 'n iaurtü,

séu mai bine, cum đice țëranulü, dup'ale lui bucate :

. Cin' s'a friptü cu terciulü
Suffä și 'n lapte acru.

Déc' arü fi dispusü dëru d'üă bună culegere de proverbe române, ast-felü cum le grăiesce poporulü și cu regulă publicate; déc' arü fi avutü celü puținü *Povestea Vorbü* de Anton Pann, în care, cum vedürämü, suntü și vr'o 30 turcesci, cu traducerea română 'n față; déca, pe lângă acestea, ne mai cunoscea și limba, ca së pötä prinde cu siguranță greșielele ce se strëcorä 'n transcrierea đicëtorilorü poporare, eü unulü cređü c'acestü criticü lu-

(1) Toscanii đicü întocmai ca noi: « *Chi dalla serpe è punto, ha paura della lucertola* » — Ibid. pag. 178.

(2) « Cin' s'a friptü cu ciorba caldä (fierbinte) suffä (și) 'ntr'a rece. »